György Péter

Törvénytől sújtva – út a Sorsok Házához

PUBLICISZTIKA - LXII. évfolyam, 37. szám, 2018. szeptember 14.

2013. szeptember 12-én, a Sorsok Háza koncepciójának elfogadása s a megvalósult épület 2014-re (!) tervezett átadása alkalmából tartott parlamenti sajtótájékoztatón Lázár János megindokolta a létrehozandó emlékhely tematikáját. „A gyermekek áldozatát azért választotta az emlékbizottság, és ezt azért támogatta a kormány, mert olyan pontot kerestünk, amely nem relativizálható, nem lehet viszonylagos, mert semmiféle magyarázat, semmiféle válasz nem fogadható el egy gyermek meggyilkolására.”

Nem sokat kellett várnia ahhoz, hogy belássa: tévedett. A 2013 októberében az ő kormánya által létrehozott Veritas Intézet első igazgatója, Szakály Sándor 2014 januárjában „idegenrendészeti eljárás”-nak nevezte az állampolgársági papírokkal nem rendelkező zsidók 1941-ben Kamenyec-Podolszkijba történt deportálását; majd az itt történt tömegmészárlás ismert tényeire tekintettel némi magyarázkodásra kényszerült, így megjegyezte, hogy „sajnálatos módon halál lett sorsuk” (sic!). Ha egyszer, csak egyetlenegyszer végiggondolná, hogy mi a különbség aközött, ami ágyban, párnák közt, s ami egy nyári napon egy lőszerraktár mellett történik, ahol levetkőztett embereket a saját gyerekeikkel együtt tömegsírokba lőnek, akkor történész létére végre tudná, mi volt az a valóság, amelyet – tényleg nem érdekel, miért – folyamatosan letagad.